

Irrellevància

Dm, 16/07/2019 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran perquè és un tema que no hauria de tenir gaire recorregut. Divendres passat el cardenal **Joan Josep Omella** va anar a declarar a un jutjat de Barcelona per una denúncia de falsificació de document privat interposada per un excapellà, **Miguel Ángel Barco** l'[acusa](#) d'haver ocultat informació en el procediment canònic que va portar-lo a la reducció a l'estat laical. Tot és de l'època en que Omella era bisbe de Logronyo.

Dic que no hauria de tenir recorregut perquè qui signa la denúncia és un personatge que acumula una corrua de situacions com a mínim extravagants a l'ombra de l'anterior bisbe d'Alcalá de Henares i arquebisbe de Saragossa, **Manuel Ureña**. Bisbe defenestrat fulminantment pel papa **Francesc** el novembre de 2014, poc després que el cardenal **Rouco** acabés el seu mandat a la Conferència Episcopal Espanyola, a la seu de Madrid, i a la Congregació per als Bisbes.

Barco (i els seus avaladors) és un d'aquells personatges tradicionalistes i de missa d'esquena al món dignes d'estudi. Dels qui són tan papistes que són capaços de destruir l'Església si el papa no els agrada. I forma part d'un grup ben organitzat a nivell internacional, amb recursos, cor mediàtic, i advocat de nom rus que es dedica a gravar converses d'amagat per filtrar-les convenientment a les seves terminals pseudoperiodístiques. Contra qui apunten no és contra Omella, és contra el papa Francesc. Per això, un cas sense gaire substància aparent liderat per un suposat franc tirador ha arribat als tribunals. No estem a Torre Annunziata, però si hi ha un magistrat amb ganes de protagonisme tenim el cas servit per una temporada.

Però no és d'això del que volia parlar. Un cas com aquest té tots els elements per convertir-se en carn de canó mediàtic. No cada setmana un cardenal és cridat a declarar com a investigat en un jutjat. Divendres el cas va ser cobert per les

agències i va sortir als digitals i sobriament en algun informatiu, però ha tingut molt menys recorregut del que seria esperable per tots els ingredients que té. Dissabte no apareixia en cap portada en paper.

Això mateix ha passat en diversos rellevants fets eclesials dels darrers anys. S'han convertit en un tema intern o d'informació especialitzada. Per exemple, dos grans nomenaments episcopals determinants a Catalunya, el de Barcelona i el de Tarragona, van tenir molt poc seguiment. Amb prou feines van ser notícia el dia que es van anunciar. **Planellas** només va tenir espai en una de les quatre portades dels diaris nacionals. Omella, en tres de quatre, però ben reduït.

Costa recordar un altra dinàmica eclesial que no estigui vinculada amb polèmiques de cintura cap avall que hagi tingut relleu informatiu els darrers anys. Si, per exemple, 25 anys després avui es fes un nou Concili Provincial a Catalunya, tindria el mateix seguiment? Probablement no. De fet, queda gaire gent avui que sàpiga que és un Concili? O que a Catalunya hi ha deu bisbats? Per no preguntar-se si saben qui és el seu bisbe. O capaç de distingir un canonge d'un bisbe? Ja no dic de saber que és un auxiliar... ni un coadjutor. O quin impacte tindria un nou document episcopal com *Arrels Cristianes de Catalunya*? O la premsa catalana ha parlat gaire del relleu del nunci, que és determinant per als propers nomenaments episcopals a Catalunya? Per no parlar de l'impacte que no tindria un nou Congrés de la Vida Religiosa. Temes que en els entorns eclesials ens fan perdre el món de vista però que no tenen cap rellevància en el món.

El bisbat de Lleida, la gent sabia que existeix sinó hi hagués el litigi de la Franja? Potser sona més per altres motius el de Solsona. Però hi ha bisbes absolutament desapareguts de l'esfera mediàtica. Moltes vegades a les rodes de premsa del Càritas, que encertadament acostumen a ser presidides per un mitrat, el que diu el bisbe passa com si fos transparent. O més enllà de dos o tres monges mediàtiques i de l'abat de Montserrat (perdó per barrejar-ho tot), hi ha algun altre religiós o religiosa amb veu social clarament identificable per la societat catalana?

Com que venim d'una sobrerepresentació eclesial, aquesta irrellevància també pot semblar positiva. Però del nacionalcatolicisme ja han passat 40 anys. I a Catalunya continua havent-hi més de la meitat de població que es declara catòlica. Després del Barça i del "procés", no hi ha cap grup o moviment social que mogui tanta gent. I té més presència en el territori que oficines té "la Caixa". En canvi, el que passa a la institució que hi hauria de representar aquests catòlics ha perdut rellevància. Hi ha sindicats que ningú sap a qui representen o partits polítics que no apleguen ni cent mil votants, amb moltíssima més incidència en el relat públic.

Podríem dir que això és degut a que la premsa només busca escàndol. I en el cas citat de l'arquebisbe de Barcelona és positiu que s'hi doni la justa mesura i que, suposo, s'hagi treballat bé amb els mitjans perquè la cosa no es desbordés. Però fa pensar que ni una història amb tots els elements per l'escàndol gairebé no sigui notícia.

Hi hauria molts elements per aprofundir en les causes d'aquesta irrellevància eclesial. Però crec que hi és.